

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/11/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200581
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200581.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: C. N., bytom S., zastúpený advokátom JUDr. Ladislavom Lukáčom, Advokátska kancelária so sídlom Hlavná 19, Prešov, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 6, P.O.BOX 100, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 2010/2930/V-319-2/Sa zo dňa 11. februára 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 61/2011-67 zo dňa 8. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 61/2011-67 zo dňa 8. marca 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, mal z administratívneho spisu preukázané, že Krajský stavebný úrad rozhodnutím č. 2010-244/3082-42/SP-DA zo dňa 24.9.2010 oznámil začatie územného konania, ku ktorému sa žalobca vyjadril listom, zo dňa 28.9.2010, v ktorom uviedol, že na časti pozemku, na ktorom sa má uskutočniť stavba diaľnice má vydané platné územné rozhodnutie s tým, že územné rozhodnutie sa týka pozemkov, ktoré sú v jeho vlastníctve a ďalej uviedol, že s predmetnou stavbou nesúhlasí, nakoľko stavbou diaľnice dôjde k znehodnoteniu jeho stavebného pozemku a k zrušeniu jeho podnikateľského zámeru; Krajský stavebný úrad v Prešove vydal vo veci viacero rozhodnutí, ktoré boli v administratívnom konaní zrušené a následne vo svojom rozhodnutí č. 2010-244/3446-50/SP-DA zo dňa 28.10.2010, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, rozhodol o umiestnení líniovej stavby s tým, že výrok rozhodnutia je jasný a zrozumiteľný, v základných

parametroch stavby uviedol v bode 5, že stavebník je povinný do času podania žiadosti o stavebné povolenie usporiadať vlastnícke pomery k pozemkom a stavbám ako aj právo prechodu, v bode 12 uviedol, že bude potrebné zriadenie vecného bremena práva prechodu a prejazdu cez pozemky, na ktorých je navrhovaná stavba umiestnená, ďalej v bode 15 uviedol, že je potrebné ponechať manipulačný pás minimálne 3 m aspoň z jednej strany od brehovej čiary toku, súčasne v rozhodnutí rozhodol o námietkach účastníkov konania tak, že konkrétne o námietkach žalobcu uviedol, že námietku žalobcu, ktorou tvrdil, že stavbou diaľnice dôjde k znehodnoteniu stavebného pozemku na autopredajňu a následne dôjde k zrušeniu podnikateľského zámeru považoval za neopodstatnenú, námietke týkajúcej sa vecného bremena spočívajúcej v práve prechádzať pešo alebo autom, alebo inými prostriedkami vyhovel podmienkou č. 12 výrokovej časti a ďalším námietkam žalobcu týkajúcim sa požiadavke rozšírenia cesty na 5 m, ukončenia preložky potoka, aby navrhovateľ zriadil vodovodnú a plynovú prípojku tak, aby sa táto nachádzala na hranici parcely Y. č. XXXXX/XX a Y. č. XXXXX/X a aby v prípade územného rozhodnutia navrhovateľ uhradil náklady, ktoré mal žalobca s projektovou dokumentáciou vo výške 3.000 € bez DPH a nákladov na terénne úpravy vo výške 38.254 € bez DPH, nevyhovel.

Ďalej krajský súd zistil, že žalobca sa voči prvostupňovému správnomu rozhodnutiu odvolal, v ktorom sa zaoberal všetkými svojimi námietkami, ktorým sa nevyhovelo. Žalovaný rozhodnutím č. 2010/2930/V-319-2/Sa zo dňa 11.2.2011 odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Prešove č. 2010-244/3446-50/SP-DA zo dňa 28.10.2010 potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že Krajský stavebný úrad v Prešove postupoval správne a v súlade s ustanovením § 37 ods. 1,2 a § 38 stavebného zákona, keď po posúdení podkladov návrhu ich vyhodnotil ako dostatočné na vydanie územného rozhodnutia o umiestnení predmetnej stavby, ďalej že nezistil v povoľovacom procese žiadne pochybenia a k námietkam žalobcu uviedol, že sú totožné s námietkami, ktoré žalobca podal v územnom konaní. V prípade preložky potoka žalovaný uviedol, že zasahuje len do prístupovej komunikácie k stavbe autosalón, ktorá je samostatným stavebným objektom a s odvolaním na podmienku č. 12 vydaného rozhodnutia nebolo potrebné meniť územné rozhodnutie č. ŽPÚP 1449/98-Lr zo dňa 4.5.1998 v celom rozsahu, tvrdiac, že predmetná stavba je v súlade s platným územným rozhodnutím mesta Prešov a je verejnoprospešnou stavbou a teda v danom prípade bolo možné vydať územné rozhodnutie aj bez súhlasu vlastníkov pozemku. V otázke vecného bremena práva prechodu vyplývajúcich z LV č. XXXXX a XXXX k.ú. C. žalovaný považoval za dostačujúce, keď krajský stavebný úrad vo výrokovej časti v podmienke č. 12 zaviazal navrhovateľa, aby v ďalšom stupni projektovej dokumentácie zabezpečil prístup na dotknuté pozemky v rozsahu vecných bremien tak, ako sú zapísané na vyššie uvedených LV, čím sa žalobcovej námietke vyhovel. Žalovaný poukázal na to, že ďalší stupeň projektovej dokumentácie mal obsahovať podrobnejší technický popis stavebných objektov a žalobca bude v stavebnom konaní účastníkom konania s tým, že bude mať právo sa vyjadrovať ku všetkým podkladom ako napr. k technickým podkladom, k technickému riešeniu ukončenia prekládky potoka premostením. Ďalej uviedol, že námietka týkajúca sa predĺženia vodovodnej a kanalizačnej prípojky bola krajským stavebným úradom zamietnutá z dôvodu, že splnenie tejto požiadavky nevyplyva zo žiadneho právneho predpisu.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného posudzoval v zmysle právnych noriem ustanovených v § 36 ods.1, v spojení s § 37 ods.1, 2, 3, 4, s § 38, s § 38 a, s § 39, s § 39a ods.1, 2, s § 41 ods.1,2 a s § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) a v spojení s § 3 ods.1, 2, 4, s § 32 ods.1,2 a s § 34 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok).

K námietke žalobcu týkajúcej sa rozporu s ust. § 41 stavebného zákona, krajský súd uviedol, že žalobcovi bolo dňa 4.5.1998 vydané územné rozhodnutie č. ŽP UP 1449/98-Lr o umiestnení stavby „predajňa osobných automobilov Prešov, ul. Levočská, na pozemkoch parcela č. XXXXX v k.ú. C., na základe územného rozhodnutia Obvodný úrad v Prešove, odbor životného prostredia vydal dňa 7.9.1998 stavebné povolenie len na stavbu (časť) „hrubé terénne úpravy - predajňa osobných motorových vozidiel“ na pozemku parcela č. XXXXX/X v k.ú. C. a na ostatné stavebné objekty, v zmysle územného

rozhodnutia z roku 1998 nebolo vydané žiadne stavebné povolenie. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že krajský stavebný úrad konal a vydal územné rozhodnutie z vlastného podnetu alebo svojvoľne, s poukazom na to, že návrh na vydanie územného rozhodnutia na predmetnú stavbu podala Národná diaľničná spoločnosť a.s., Bratislava dňa 25.9.2009, tento návrh bol viackrát doplňovaný v dňoch 19.10.2009, 23.7.2010 a 17.9.2010.

Konštatoval, že v územnom konaní môže byť navrhovateľom ktokoľvek (navrhovateľ nie je viazaný vlastníctvom), kto predloží požadované doklady (§ 35 ods. 1 stavebného zákona) a súhlas vlastníka pozemku s umiestňovanou stavbou, bez súhlasu vlastníka pozemku možno územné rozhodnutie o umiestnení stavby alebo rozhodnutie o využití územia vydať len vtedy, ak možno na navrhovaný účel pozemok vyvlastniť. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že časť stavby „preložka potoka vydumanec“ je jedným zo stavebných objektov líniovej dopravnej stavby „diaľnica DI Fričovce - Prešov západ II. etapa II. časť Svinia - Prešov - západ, Križovatka Prešov západ (vydumanec)“ a je v zmysle záväznej časti územného plánu mesta Prešov verejno-prospešnou stavbou, preto s prihliadnutím na ust. § 38 stavebného zákona bolo možné a zákonné v spojenom konaní vydať územné rozhodnutie o umiestnení stavby aj bez súhlasu všetkých vlastníkov pozemkov (žalobca) a zároveň bolo možné na návrh navrhovateľa, ktorým bola Národná diaľničná spoločnosť a.s., zmeniť podľa § 41 stavebného zákona územné rozhodnutie č. ŽP UP 1449/98 -Lr zo dňa 4.5.1998 aj bez súhlasu predchádzajúceho navrhovateľa, vzhľadom na súhlas nového návrhu s platným územným plánom mesta Prešov.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že z ust. § 38 stavebného zákona vyplýva, že ak sa územné rozhodnutie o umiestnení stavby vydalo bez súhlasu vlastníkov pozemkov a medzi navrhovateľom a vlastními pozemkov nedôjde k dohode o náhrade, bude pred vydaním stavebného povolenia na predmetnú stavbu nasledovať konanie o vyvlastnení (§ 108 a nasl. stavebného zákona), v ktorom bude žalobca účastníkom konania a bude mať právo chrániť svoje vlastnícke práva a právom chránené záujmy.

Krajský súd konštatoval, že zmena územného rozhodnutia sa vykonáva nahradením pôvodného rozhodnutia novým rozhodnutím, s poukazom na to, že dôvody jeho zmeny môžu byť rozmanité a uplatňovať ich môže jednak navrhovateľ a jednak z vlastného podnetu stavebný úrad, pri konaní sa postupuje obdobne ako pri riadnom územnom konaní, návrh na zmenu územného rozhodnutia sa prerokuje s tými istými účastníkmi konania, resp. s ich právnymi nástupcami a dotknutými orgánmi, ktorí sa zúčastňovali na pôvodnom konaní a stavebný úrad môže povoliť, resp. nepovoliť výnimku z rozhodnutia o chránenom území, o ochrannom pásme a o stavebnej uzávere vydaného v správnom konaní na základe žiadosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby s tým, že návrh na udelenie výnimky môže stavebný úrad prerokovať aj v príslušnom územnom konaní.

Ďalej krajský súd uviedol, že z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (k jej realizácii dochádza na základe stavebného povolenia- osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých zákonom ustanovených prípadoch), s poukazom na to, že rozhodnutie o umiestnení stavby reálne nezasahuje do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti dôjsť, čo vyplýva aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby.

Krajský súd taktiež poukázal na to, že rozhodnutím o umiestnení stavby môže byť priamo dotknutý len ten, koho právne postavenie môže byť po vydaní rozhodnutia iné, ako pred rozhodnutím, tvrdiac, že rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia (§ 39a ods. 1 stavebného zákona) s tým, že na základe rozhodnutia o umiestnení stavby nie je možné ešte stavbu realizovať, nakoľko sa ním určuje stavebný pozemok a stavba na ňom sa len umiestňuje a realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia

vydaného v stavebnom konaní, s poukazom na možnosť vyvlastňovacieho konania.

K námietke žalobcu týkajúcej sa vecného bremena, práv prechodu vyplývajúcich z LV č. XXXXX a XXXX v k.ú. C. krajský súd uviedol že žalovaný vyhovel námietke účastníkov konania, keď vo výrokovej časti v podmienke č. 12 zaviazal Národnú diaľničnú spoločnosť a.s. ako navrhovateľa, aby v ďalšom stupni projektovej dokumentácie zabezpečil prístup na dotknuté pozemky v zmysle a rozsahu vecných bremien tak, ako sú zapísané na LV č. XXXXX a XXXX v k.ú. C.. Podľa názoru súdu v územnom konaní ešte nie je potrebné podrobne riešiť niektoré technické parametre a details, majú za to, že z rozhodnutia Krajského stavebného úradu č. 2010-244/3446-50/SP -Da zo dňa 28.10.2010 je z podmienky č. 12 zrejmé, že Národná diaľničná spoločnosť a.s. ako navrhovateľ má povinnosť v ďalšom stupni projektovej dokumentácie zakresliť spôsob zabezpečenia prístupu na dotknuté pozemky v zmysle a rozsahu vecných bremien a tým žalovaný správne považoval vyriešenie tejto námietky v územnom konaní za dostatočné a v súlade s § 39a ods. 2, písm. b/ stavebného zákona, s poukazom na to, že je na budúcom stavebníkovi, ako sa vysporiada s uvedenou podmienkou a aký spôsob a technické parametre sprístupnenia pozemkov navrhne v projekte pre stavebné povolenie.

Záverom krajský súd konštatoval, že po preskúmaní predmetného rozhodnutia ako aj po preskúmaní obsahu administratívneho spisu dospel k záveru, že zo strany žalovaného správneho orgánu nebol porušený zákon, správny orgán v celom rozsahu dodržal zákonné predpoklady stanovené právnym poriadkom ako aj zákonom o stavebnom konaní a námietky žalobcu uvedené v podanej žalobe považoval za nedôvodné.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa podľa jeho právneho názoru dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tvrdil, že podanou žalobou namietal okrem iného čiastočné zrušenie územného rozhodnutia č. ŽP ÚP 1449/98-Lr zo dňa 04.05.1998 o umiestnení stavby „Predajňa osobných automobilov Prešov, ul. Levočská“, (ďalej len „územné rozhodnutie na auto predajňu“), vydané pre navrhovateľa X., a to z dôvodu, že Krajský stavebný úrad v Prešove (ďalej len „KSU“) zrušil územné rozhodnutie na auto predajňu len v časti, a to v rozsahu - podľa situačného výkresu č.2 (doplnok z 07/2010) tzn. v rozsahu rozhodnutia KSU o umiestnení líniovej stavby z 28.10.2010.

S poukazom na právnu úpravu ustanovenú v ust. § 41 ods. 1 stavebného zákona a s poukazom na možnosť použitia analógie podľa § 64 ods.3 správneho poriadku, vyslovil názor, že nahradiť územné rozhodnutie, znamená zrušiť pôvodné (územné rozhodnutie) a vydať nové (územné rozhodnutie).

Uviedol, že napadnutým rozhodnutím žalovaného, ktorý potvrdil rozhodnutie KSU z 28.10.2010 je terajší stav taký, že na pôvodnom pozemku o výmere 5320 m², na ktorom sa mala uskutočniť stavba auto predajne, sa teraz má na časti pozemku uskutočniť stavba auto predajne, potom zasa stavba diaľnice - preloženie potoka a potom zase stavba auto predajne. Namietal, že KSU nemohol čiastočne zrušiť pôvodné územné rozhodnutie na auto predajňu - čiastočne nahradiť územné rozhodnutie na aut predajňu, pretože mu to zákon neumožňuje. Dôvodil, že keďže pri postupe podľa § 41 ods. 1 sa postupuje ako pri normálnom konaní, správny orgán - KSU, preto nemohol proti vôli pôvodného navrhovateľa - žalobcu, pôvodné územné rozhodnutie ponechať v platnosti čiastočne a to tak ako sa mu chce a už vôbec nie tak a vtedy, pokiaľ s tým navrhovateľ pôvodného územného rozhodnutia (na auto predajňu) - žalobca, nesúhlasil, s poukazom na to, že napadnutým rozhodnutím KSU vlastne „vydal nové územné rozhodnutie“, tzn., že rozhodol aj o novom územnom rozhodnutí (na auto predajňu) proti vôli pôvodného navrhovateľa, pričom terajší pozemok na auto predajňu je rozdelený pozemkom, na ktorom sa má uskutočniť stavba diaľnice.

Žalobca vyslovil názor, že zo znenia § 41 ods. 1 stavebného zákona teda vyplýva, že správny orgán nahradí pôvodné rozhodnutie novým rozhodnutím, to však neznamena, že pôvodné rozhodnutie čiastočne ponechá v platnosti, „podľa toho ako to navrhuje stavebník diaľnice“ a tým vlastne proti vôli pôvodného navrhovateľa platného územného rozhodnutia rozhodne ako bude mať na pozemku žalobca umiestnenú stavbu, ako bude mať k nej zabezpečený prístup a pod., majú za to, že správny orgán - KSU, nie je predsa oprávnený bez návrhu navrhovateľa a proti jeho vôli určovať účastníkovi územného konania rozsah stavebného pozemku a určovať mu, že niekedy ním navrhnutú stavbu, si už teraz postaví na polovičnej výmere pozemku, ako bolo jeho pôvodným zámerom a pod..

Nesúhlasil s tvrdením súdu prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie o umiestnení stavby reálne nezasahuje do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, keď v danej situácii nemôže žalobca od stavebníka diaľnice požadovať náhradu za znehodnotenie pôvodného stavebného pozemku na auto predajňu.

S poukazom na čl.2 ods.2 Listiny základných práv a slobôd žalobca tvrdil, že stavebný zákon neumožňuje stavebnému úradu z podnetu navrhovateľa alebo z vlastného podnetu čiastočne nahradiť územné rozhodnutie, ktoré je právoplatné, novým územným rozhodnutím, ak to umožňuje územnoplánovacia dokumentácia alebo iné podklady pre územné rozhodnutie alebo podmienky v území. Dôvodil, že pokiaľ teda správny orgán v konaní o umiestnení líniovej stavby „Diaľnica DI Fričovce - Prešov západ, II. etapa, 2. časť Svinia - Prešov - západ, križovatka Prešov západ (Výdumanec)“, obj. 230-00 Preložka potoka Výdumanec - km - (- 0,096) v k.ú. C. konal tak, že čiastočne zrušil pôvodné územné rozhodnutie na auto predajňu, čím čiastočne nahradil územné rozhodnutie na auto predajňu, postupoval bez právneho podkladu, mimo vymedzený okruh právomoci - tzn. v rozpore so zákonom a zasiahol tak do vlastníckych práv žalobcu.

Ďalej namietal že správny orgán postupoval v rozpore so zákonom, keď mu bez jeho návrhu a proti jeho vôli určil umiestnenie stavby „auto predajne“ s tým, že stavbu bude mať s inou prístupovou komunikáciou, ako aj bez plôch, s ktorými žalobca v budúcnosti počítal ako s parkovacími plochami, resp. s plochou na rozšírenie auto predajne a pod.

Žalobca vytýkal Y., že pochybil aj v tom, že nevyhovelo jeho námietke týkajúcej sa vysporiadania vecného bremena práva prechodu vyplývajúceho z LV č. XXXXX a XXXX k.ú. Prešov a že v zmysle zákona neurčil výšku prístupovej komunikácie, namietajúc, že KSU nerozhodol o výške stavby - prístupovej komunikácie, v súlade so zákonom § 39a pds.2, písm. b/ stavebného zákona.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Vyslovil názor, že Krajský súd v Bratislave dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a odvolaním napadnutý rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Odvolanie žalobcu proti rozsudku prvostupňového súdu ako aj jeho žalobu považoval za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a

postupu žalovaného správneho orgánu a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o umiestnení líniovej stavby (doplnenie): „Diaľnica DI Fričovce - Prešov západ, II. etapa, 2. časť Svinia - Prešov - západ, križovatka Prešov západ (Výdumanec)", obj. 230-00 Preložka potoka Výdumanec - km 0,000 - (- 0,096) na pozemkoch v k.ú. C. podľa § 39, § 39a a § 41 stavebného zákona a podľa ust. § 4 vyhlášky MŽP SR č. 453/2000 Z. z., a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania im predchádzajúce najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o umiestnení uvedenej líniovej stavby podľa § 39, § 39a a § 41 stavebného zákona v spojení s § 4 vyhlášky MŽP SR č. 453/2000 Z. z..

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods.2 O.s.p.).

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, ktorého súčasť tvoril administratívny spis, zistil, že Krajský stavebný úrad v Prešove začal územné konanie o návrhu Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. so sídlom Mlynské Nivy 45, Bratislava. Vo veci tohto návrhu vydal viacero rozhodnutí, ktoré boli v administratívnom konaní zrušené. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Prešove zo dňa 28.10.2010, č. 2010-244/3446-50/SP-DA, ktorým krajský stavebný úrad ako príslušný stavebný úrad podľa § 39 v spojení s § 39a a s § 41 ods.1 stavebného zákona vydal rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby (doplnenie): „Diaľnica DI Fričovce - Prešov západ, II. etapa, 2.

časť Svinia - Prešov - západ, križovatka Prešov západ (Výdumanec)", obj. 230 - 00 Preložka potoka Výdumanec - km 0,000 - (-0,096) v k.ú. C., pre navrhovateľa Národnú diaľničnú spoločnosť, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava (ďalej len navrhovateľ). Toto rozhodnutie dopĺňa rozhodnutie Mesta Prešov č. Prot. č.: P/2006/2841-Tu zo dňa 8.11.2006 o umiestnení líniovej stavby „Diaľnica D1 Fričovce-Prešov západ, II. etapa, 2. časť Svinia - Prešov - západ, križovatka Prešov západ (Výdumanec)"- I. etapa vydané pre navrhovateľa a mení rozhodnutie Okresného úradu v Prešove, Odboru životného prostredia prot. č. ŽP ÚP 1449/98-Lr zo dňa 4.5.1998 o umiestnení stavby „Predajňa osobných automobilov Prešov, ul. Levočská" v kat. území C., na pozemku parc. č. 16146/1 vydané pre navrhovateľa CORYN, so sídlom Konštantínova 17, Prešov a to tak, že podľa § 41 ods. 1 stavebného zákona nahrádza rozhodnutie Okresného úradu v Prešove, odboru životného prostredia prot. č. ŽP ÚP 1449/98-Lr zo dňa 4.5.1998 o umiestnení stavby „Predajňa osobných automobilov Prešov, ul. Levočská" v kat. území C., na pozemku parc. č. XXXXX/X vydané pre navrhovateľa X., týmto novým územným rozhodnutím v časti a rozsahu podľa zakreslenia v prehľadnej situácii stavby a podľa situácie stavby výkres č. 2 z 07.2010 v mierke 1: 500, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť tohto rozhodnutia a podľa podrobnejšej dokumentácie pre územné rozhodnutie vypracovanej projekčnou spoločnosťou Dopravo projekt a.s., so sídlom Kominárska 2, 4, Bratislava, Divízia Prešov, Jarková 14, Prešov, hlavným projektantom V., uloženej v spise. Krajský stavebný úrad v rozhodnutí súčasne konštatoval o povinnosti navrhovateľa majetkovo právne vysporiadať predmetné pozemky, keďže nemá ku všetkým pozemkom vlastnícke právo. V bodoch 1/ až 19 stanovil podmienky pre umiestnenie predmetnej stavby a pre jej ďalšiu projektovú prípravu. Rozhodol o námietkach účastníkov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol skutkové zistenia viažuce sa k veci, vyjadrenia dotknutých orgánov a zdôvodnil rozhodnutie o námietkach účastníkov konania vznesených v územnom konaní.

Žalobca v predmetnom územnom konaní vzniesol námietku, že stavbou diaľnice dôjde k znehodnoteniu jeho stavebného pozemku na auto predajňu, ktorý už nevyužije na predpokladaný účel, čím vlastne dôjde aj k zrušeniu jeho podnikateľského zámeru, a že správny orgán nie je oprávnený zrušiť platné pôvodné územné rozhodnutie, námietku týkajúcu sa vecného bremena, spočívajúceho v práve prechádzať pešo alebo autom, prípadne inými prostriedkami, ďalej námietku, ktorou žiadal rozšíriť šírku cesty aspoň na šírku 5 m a v súvislosti s tým vypracovať nový geometrický plán, námietku týkajúcu sa ukončenia preložky potoka, námietku, aby navrhovateľ zriadil vodovodnú a plynovú prípojku tak, aby sa táto nachádzala na hranici parcely KNC č. XXXXX/XX a KNC č. XXXXX/X a námietku, aby v prípade vydania územného rozhodnutia navrhovateľ uhradil náklady, ktoré mal žalobca s projektovou dokumentáciou vo výške 3.000,00 EUR bez DPH a nákladov na terénne úpravy, ktoré vyčísil v sume 38.254,00 EUR bez DPH.

Proti uvedenému rozhodnutiu Krajského stavebného úradu v Prešove žalobca podal odvolanie, v ktorom opätovne vzniesol námietky uplatnené v územnom konaní.

O odvolaní žalobcu rozhodlo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky - žalovaný správny orgán, rozhodnutím zo dňa 11.2.2011 č.: 2010/2930/V-319-2/Sa (rozhodnutie napadnuté žalobou) tak, že odvolanie žalobcu zamietlo a vyššie uvedené rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Prešove potvrdilo. Z dôvodov rozhodnutia vyplýva, že žalovaný sa v podstate stotožnil so skutkovými zisteniami a s právnym záverom stavebného úradu.

Odvolací súd mal ďalej preukázané, že Mesto Prešov dňa. 8. 11.2006 pod č. Prot. č.: P/2006/2841-Tu vydalo Rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby „Diaľnica D1 Fričovce - Prešov západ, II. etapa, 2. časť Svinia - Prešov - západ, križovatka Prešov západ (Výdumanec)" -I. etapa na návrh navrhovateľa Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s. Bratislava, Mlynské nivy 45, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.12.2006. Súčasťou rozhodnutia bolo riešenie ciest, chodníkov, mostových prepojení, vodného zdroja, kanalizácie, elektrických, telefónnych a plynových vedení, preložky potoka Výdumanec, úprava jeho prítoku. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že v rámci územného konania neboli zo strany účastníkov konania vznesené námietky, o ktorých by bolo potrebné zo strany stavebného úradu rozhodovať.

Odvolací súd ďalej zistil, že Okresný úrad v Prešove, odbor životného prostredia dňa 4.5.1998 pod.č. 3. Prot.č. ŽP ÚP 1449/98-Lr vydal územné rozhodnutie pre navrhovateľa X. na stavbu „predajňa automobilov, Prešov ul. Levočská na pozemkoch parc.č. XXXXX/X k.ú. C., patriacich vlastnícky navrhovateľovi, v ktorom pre umiestnenie stavby a projektovú prípravu určil v bodoch 1/ až 23/ podmienky, v ktorých v bode 22/ určil premostenie Výdumaneckého potoka, v bode 3, SO 03 konštatoval, že stavba bude pozostávať z kanalizačnej prípojky + žumpa 12m³ a v bode 7/ určil, že odkanalizovanie objektu bude riešené do nepriepustnej žel. bet. žumpy. Okresný úrad v Prešove, odbor životného prostredia dňa 7.9.1998 pod č. ŽP ÚP 3237/1998-Se vydal stavebné povolenie pre navrhovateľa X. na stavbu „Hrubé terénne úpravy- predajňa osobných motorových vozidiel" na pozemku parc.č. XXXXX/X k.ú. C.

Podľa § 41 ods.1,2 stavebného zákona stavebný úrad môže z podnetu navrhovateľa nahradiť územné rozhodnutie, ktoré je právoplatné, novým územným rozhodnutím, ak to umožňuje územnoplánovacia dokumentácia alebo iné podklady pre územné rozhodnutie alebo podmienky v území. Za rovnakých okolností môže stavebný úrad nahradiť územné rozhodnutie, ktoré vydal z vlastného podnetu.

Stavebný úrad môže z rozhodnutia o chránenom území, o ochrannom pásme a o stavebnej uzávere v odôvodnených prípadoch a po dohode s dotknutými orgánmi povoliť výnimku so stavebného zákazu alebo z obmedzenia niektorých činností v území.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie vrátane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods.1,2 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

V podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie, b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na sieť technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch, c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti, d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 37 ods.1,2,3,4 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným

technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Ak stavebný úrad po posúdení návrhu podľa odsekov 1 až 3 zistí, že návrh alebo predložená dokumentácia nie je v súlade s podkladmi podľa odseku 1, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami, so všeobecnými technickými požiadavkami alebo s predpismi uvedenými v odseku 2, návrh zamietne.

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods.1, 2, 4 Správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods.1, 2 správneho poriadku).

Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v územnom konaní postupoval náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil riadne skutočný stav v súčinnosti s účastníkmi územného konania, skutkové zistenia a právne závery náležite odôvodnil v dôvodoch rozhodnutia, v preskúmvanej veci rozhodol skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov žalovaný ako odvolací správny orgán v danej veci rozhodol zákonne keď prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol, a preto súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods.1 O.s.p..

Podmienky na umiestnenie stavby sú výsledkom zosúladenia rôznych záujmov v území s prihliadnutím na budúce účinky stavby v území najmä z hľadiska ochrany životného prostredia, súladu urbanistického architektonického riešenia stavby s okolím, určenia polohy stavby na pozemku aj vzhľadom k susedným stavbám, pričom stavebný úrad je povinný pri vydávaní rozhodnutia prihliadať osobitne na vymedzené požiadavky vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov štátnej správy. Predpokladom vydania rozhodnutia o umiestnení stavby v zmysle § 39a ods.1, 2 stavebného zákona, je zistenie stavebným úradom v územnom konaní, či sú splnené zákonné podmienky ustanovené v § 32 a nasl. stavebného zákona. V zmysle § 37 stavebného zákona v územnom konaní stavebný úrad sleduje verejné záujmy, a súčasne skúma, či sú splnené zákonné podmienky ustanovené v § 38, teda sleduje ochranu vlastníckych práv. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 38 je povinnosťou navrhovateľa predložiť stavebnému úradu listiny preukazujúce jeho vlastnícke právo alebo iné právo k pozemkom, ku ktorým žiada vydať

územné rozhodnutie o umiestnení stavby a pokiaľ mu k týmto pozemkom nesvedčí takéto právo, preukázať splnenie zákonného dôvodu (navrhovaný účel pozemku) pre vyvlastnenie pozemku, na ktorom má byť umiestnená stavba na základe rozhodnutia stavebného úradu o jej umiestnení. V územnom rozhodnutí stavebný úrad vymedzí územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, pričom ide predovšetkým o ochranu verejných záujmov v území, čo však neznamená, že stavebný úrad rešpektovať aj záujmy právnických alebo fyzických osôb, ktorých práva alebo právom chránené záujmy by mohli byť budúcou stavbou dotknuté. Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, stavba na ňom sa umiestňuje a určujú sa podmienky pre umiestnenie stavby. Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 41 stavebného zákona stanovuje právomoc stavebného úradu z podnetu navrhovateľa nahradiť územné rozhodnutie, ktoré je právoplatné, novým územným rozhodnutím, pokiaľ to umožňuje územnoplánovacia dokumentácia alebo iné podklady pre územné rozhodnutie alebo podmienky v území, a za rovnakých okolností stavebný úrad môže nahradiť územné rozhodnutie, ktoré vydal z vlastného podnetu. Pokiaľ zákonodarca v uvedenej právnej norme ustanovuje možnosť pôvodné právoplatné územné rozhodnutie nahradiť novým rozhodnutím za predpokladu, že to umožňuje územnoplánovacia dokumentácia alebo iné podklady pre územné rozhodnutie alebo podmienky v území, treba vychádzať z konkrétnych okolností prípadu podmieňujúcich takú zmenu, ktorá má za následok nemožnosť uskutočniť budúcu stavbu na určenom pozemku pôvodným územným rozhodnutím. Na základe rozumného uváženia pokiaľ skutkové zistenia preukazujú nemožnosť výstavby budúcej stavby na pozemku v zmysle pôvodného umiestnenia stavby v časti, bolo by nehospodárne a neúčelné vypracovanie projektovej dokumentácie ako základný predpoklad pre vydanie nového územného rozhodnutia pre celok stavby, a preto javí sa byť účelné a hospodárne vydanie nového územného rozhodnutia v časti týkajúcej sa zmenených okolností.

Odvolaací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd konštatuje: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Inštitút územného konania v zmysle právnej úpravy § § 32-42 stavebného zákona predstavuje mimoriadne zložitý proces, najmä ak ide o rozsiahle stavby ako je aj v danom prípade diaľnica, výsledkom, ktorého je rozhodnutie o umiestnení stavby na základe objektívnych okolností platných v čase vydania rozhodnutia o umiestnení stavby, z ktorých dôvodov nie je možné považovať rozhodnutie a postup stavebného úradu ako aj žalovaného v rozpore s § 41 stavebného zákona, keď vydali predmetné územné rozhodnutie, ktorým doplnili pôvodné územné rozhodnutie z roku 2006, keďže potreba doplnenia pôvodného územného rozhodnutia si vyžiadali nové okolnosti za účelom realizácie budúcej stavby sledujúc tým účel a zmysel právnej úpravy územného konania.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že v danom prípade Mesto Prešov vydalo dňa 8.11.2006 pod č. Prot. č.: P/2006/2841-Tu územné rozhodnutie o umiestnení líniovej stavby „Diaľnica D1 Fričovce - Prešov západ, II. etapa, 2. časť Svinia - Prešov - západ, križovatka Prešov západ (Výdumanec)" -1. etapa na návrh navrhovateľa Národnej diaľničnej spoločnosti, a.s., ktorým právoplatne rozhodlo o umiestnení líniovej stavby diaľnice D1, ktorého súčasťou bola preložka potoka Výdumanec. V preskúmvanej veci Krajský stavebný úrad v Prešove územným rozhodnutím zo dňa 28.10.2010 na návrh navrhovateľa doplnil územné rozhodnutie mesta Prešov zo dňa 8.11.2006 v časti objektu Preložka potoka Výdumanec (obj. 230 - 00) z dôvodu, že navrhovateľ potrebu predĺženia úpravy potoka odôvodňoval zistením nových skutočností, v dôsledku ktorých potok v predmetnom území znemožňuje zrealizovať niektoré objekty stavby diaľnice zahrnuté v pôvodnom územnom rozhodnutí zo dňa 8.11.2006, čím došlo k prepracovaniu projektu, v zmysle ktorého je nevyhnutné predĺženie úpravy potoka o 96 m. Z námietok žalobcu vznesených v predmetnom územnom konaní je zrejmé, že namieta umiestnenie diaľnice, keďže zasahuje do jeho vlastníctva k pozemku parc. č. XXXXX/X k.ú. C. a znemožňuje jeho podnikateľský zámer výstavbu auto predajne na pozemku parc.č. XXXXX/X k. ú. C., na ktorú bolo vydané územné rozhodnutie zo dňa 4.5.1998 a stavebné povolenie na terénne úpravy auto predajne na pozemku parc.č. XXXXX/X k. ú. C. zo dňa 7.9.1998, pričom zo skutkových zistení vyplýva, že v pôvodnom územnom konaní mesta Prešov v roku 2006 vznesené námietky neboli. Preskúmvané územné rozhodnutie v dôsledku zmenených skutkových okolností po vydaní pôvodného územného rozhodnutia na výstavbu diaľnice (zo dňa 8.11.2006) len dopĺňa toto pôvodné územné rozhodnutie na umiestnenie diaľnice a čiastočne zasahuje do územia, ku ktorému mal žalobca vydané územné rozhodnutie v roku 1998, ktorú skutočnosť jasným a zrozumiteľným spôsobom Krajský stavebný úrad v Prešove v územnom rozhodnutí zo dňa 28.10.2010 aj vyjadril.

Pokiaľ žalobca v územnom konaní ako aj v súdnom preskúmvacom konaní namietal nezákonnosť územného rozhodnutia z dôvodu porušenia právnej úpravy ustanovenej v § 41 stavebného zákona, senát odvolacieho súdu v danej veci dospel k záveru vzhľadom na vyššie uvedené skutkové zistenia a právne závery z nich plynúce, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade správne interpretovali právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 41 v súlade s právnu úpravou upravujúcou územné konanie sledujúc účel zákona v prípade zmeny územného rozhodnutia vzhľadom na zmenené podmienky vyplývajúce z objektívne existujúcich podmienok dotknutého územia. V danej súvislosti odvolací súd súčasne poukazuje na to, že vlastníckych práv žalobcu ako aj jeho pôvodného podnikateľského zámeru sa dotýka už pôvodné územné rozhodnutie o umiestnení stavby diaľnice z roku 2006, ktorá skutočnosť vyplýva aj z jeho námietok v tomto konaní a z pôvodného územného rozhodnutia z roku 2006, ktorým bola umiestnená predmetná stavba diaľnice, je zrejmé, že v pôvodnom územnom konaní neboli vznesené žiadne námietky, ku ktorým by sa mal stavebný úrad vyjadriť, pričom napadnutým územným rozhodnutím (rozhodnutie z 28.10.2010) sa len čiastočne dopĺňa pôvodné územné rozhodnutie.

Odvolací súd nemohol súhlasiť ani s názorom žalobcu, že nahradiť územné rozhodnutie, znamená zrušiť pôvodné (územné rozhodnutie) a vydať nové (územné rozhodnutie), s poukazom na právnu úpravu ustanovenú v ust. § 41 ods. 1 stavebného zákona a odkazom na možnosť použitia analógie podľa § 64 ods.3 správneho poriadku. Právna úprava ustanovená v § 64 správneho poriadku sa týka obnovy administratívneho konania (§§ 62 až 64 správneho poriadku). Samotný charakter preskúmvacieho konania vylučuje aplikáciu právnej úpravy ustanovujúcej konanie o obnove konania a to ani pri použití analógie legis.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, ktorou vyjadril nesúhlas s tvrdením súdu prvého stupňa, že napadnuté rozhodnutie o umiestnení stavby reálne nezasahuje do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, keď v danej situácii nemôže žalobca od stavebníka diaľnice požadovať náhradu za znehodnotenie pôvodného stavebného pozemku na auto predajňu, keďže z územných rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vyplýva podmienka na vydanie stavebného povolenia pre stavbu diaľnice za predpokladu majetkového vysporiadania náhrad osobám, ktorých vlastnícke právo bude výstavbou diaľnice dotknuté.

Odvolací súd neprihliadol ani k námietke žalobcu, ktorou vytýkal KSU, že pochybil aj v tom, že nevyhovel jeho námietke týkajúcej sa vysporiadania vecného bremena práva prechodu vyplývajúcich z LV č. XXXXX a XXXX k.ú. C. a že v zmysle zákona neurčil výšku prístupovej komunikácie, namietajúc, že KSU nerozhodol o výške stavby - prístupovej komunikácie, v súlade so zákonom § 39a ods.2, písm. b/ stavebného zákona. K uvedeným námietkam sa podrobne vyjadril žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a aj súd prvého stupňa, preto odvolací súd na ich vyjadrenia len poukazuje.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že súd v preskúmvacom konaní neposudzuje účelnosť a vhodnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy. Preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v zmysle zákona, či postupoval v správnom konaní s účastníkmi konania, či sa vysporiadal s ich námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálili správne svoj právny záver.

Vzhľadom k uvedenému senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov konali a rozhodli v danom prípade podľa zákona, v administratívnom konaní postupovali s účastníkmi konania a teda aj so žalobcom, s jeho námietkami vznesenými v správnom konaní sa náležite vypořádali vychádzajúc z objektívnych skutkových okolností veci a svoje právne závery aj riadne odôvodnili v dôvodoch svojich rozhodnutí.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku za relevantné na vyhoviecie jeho odvolania, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods.3 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods.1, 2 potvrdil stotožniac sa v podstate aj s dôvodmi krajského súdu.

Odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 246c ods.1 O.s.p v spojení s § 224 ods.1 a s § 250k ods.1, pretože v tomto konaní nemal úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.